

ikke Amtsrepartitionsfondene", og dels det Tillæg, som indeholdes i sidste Punktum af det Vndringsforflag, der er stillet til § 3 af den erede 2den Landsthingsmand for 5te Kreds. Disse ere, saa vidt jeg ser, de væsentlige Meningsforskjelligheder, der endnu staa tilbage, og jeg skal derfor tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til dem. Hvad da angaar det første Punkt, nemlig, at Udvalget foreslaar, at det skal udtales, at Udgifterne ud over, hvad der kan paalægges Privilegiehaverne, ikke paahvile Amtsrepartitionsfondene, saa tror Udvalget, at det er et Udtryk, som i og for sig er aldeles korrekt. Meningen med de Ord, at disse Udgifter ikke paahvile Amtsrepartitionsfondene, kan jo nemlig ikke være nogen anden end den, at Amtsrepartitionsfondene ikke ere forpligtede til at udrede dem. Man siger ikke, at en Udgift paahviler en Mand, naar Meningen blot er den, at man ved Underhandling med ham kan bevæge ham til at samtykke i at paatage sig den; men man siger, at en Udgift paahviler ham, naar det er hans Pligt at bære den. Det forekommer os derfor, at det i og for sig er aldeles korrekt at sige, at Udgiften ikke paahviler Amtsrepartitionsfondene, naar det er Meningen at bibeholde den Retstilstand i den Henseende, som for Eiden bestaar; og, for saa vidt man har villet sige, at der heri ligesom indeholdes den Antydning, at Udgifterne altsaa paahvile Staten, saa kan jeg kun hertil bemærke, at jeg ikke kan finde nogen saadan Antydning i, hvad der staar i vort Forslag. Der staar ikke i vort Forslag Noget om, at disse Udgifter paahvile Staten, og da de heller ikke tidligere have paahvilet Staten, ser jeg ikke noget Holdepunkt for den Anskuelse, at der i Udvalgets Forslag skulde ligge et Slags Fingerring i den Retning. Ganste vist er det ikke af nogen særdeles Vigtighed, om Paragrafen bliver redigeret paa den ene eller paa den anden Maade, men Udvalget finder dog ikke nogen Anledning til at træde tilbage fra den af det foreslaede Redaktion, som det vedblivende maa anse for at være den, der tydeligst og bedst udtrykker Meningen. — Derimod er det andet Punkt af større Vigtighed, nemlig det sidste Punktum i Vndringsforflaget af den erede 2den Landsthingsmand for 5te Kreds (Orenbøll), og jeg skal tillade mig med nogle faa Ord at motivere, hvorfor Udvalget paa ingen Maade kan tilraade Thinget at gaa ind derpaa. Vi tro for det Første ikke, at man paa nogen Maade kan sige, at man fraskriver Amtsraadet enhver Ret eller Afgang til at yde Tilskud til Færgestederne, naar denne Sætning ikke bliver udtrykkelig udtalt her i Loven. Det viser sig jo, saaledes som det fremgaar af den høitærede Indenrigsministers Ytringer, at et Amtsraad har givet et saadant Tilskud. Jeg forstaa nu ikke den erede Minister saaledes, at Amtsraadet havde bygget Broen ved et Færgested . . . (Indenrigsministeren: Det var før Landkommunalloven). Om det ogsaa

var før Landkommunalloven, at Amtsraadet gjorde det, saa kan jeg umuligt indse, at denne Lov skulde kunne forhindre noget Eignende. Landkommunalloven siger: „almennyttige offentlige Indretninger“, men dertil maa Færgesteder dog vel henregnes. Det forekommer mig derfor, at der ikke her foreligger nogen Nødvendighed for at udtale Sligt, og særlig anser jeg det for uebdigt, at en Udtalelse i den Retning fremkommer saaledes, som det her er foreslaaet; thi det vil idelig give Anledning til Spørgsmaal om, hvad der skal betragtes som mindre Tilskud, og hvad ikke. Hvad der skal betragtes som stort eller lille, er altid relativt; og en Henvisning til Amtsraadet for mindre Tilskuds Bedkommende vil give Anledning til, at Staten, støttende sig herpaa, i mange Tilfælde vil kunne afvise Begjæringer om Tilskud, idet den holder sig til, at de ere at betragte som „mindre“ Tilskud. Det bliver dog i disse Tilfælde Staten, det er Indenrigsministeriet, som egentlig bliver den, der kommer til at afgjøre, hvad der er „mindre“ eller ikke, idet den giver Utslag, naar den finder, at det er et mindre Tilskud, og for saa vidt tror jeg, at Amtsraadene let ad den Vej kunne blive behjælpede med en Del af de Udgifter, som man har søgt at værne dem imod ved de øvrige Vndringsforflag. Skulde det endelig være nødvendigt at tilvejebringe en udtrykkelig Hjemmel for, at Amtsraadene kunne yde Tilskud i den Retning, skulde det virkelig kunne paataas — hvad jeg som sagt ikke tror —, at Landkommunallovens § 48 ikke giver behørig Hjemmel hertil, vilde jeg i alt Fald foretrække, at dette skete paa anden Maade, og Udvalget kan da i alt Fald til 3die Behandling være betænkt paa at stille et Forslag i den Retning. Jeg vilde foretrække den Maade, at det blot blev tilkjendegivet, at Færgestederne henhøre til de i Landkommunallovens § 48 omhandlede almennyttige Indretninger, eller at der tilvejebragtes en anden lignende Redaktion, hvoraf det fremgik, at det kun var Meningen at give Amtsraadet en Myndighed til at yde Bidrag til Færgestederne ligesom til enhver anden offentlig Indretning, der bestaar i Amtet. — Hvad angaar Udvalgets Vndringsforflag under Nr. 5, da er det efter Udvalgets Mening ikke af nogen sær Vigtighed, om der kommer til at staa „Bestyrelse“ eller „Tilsyn“; men vi have foretrukket at sætte „Tilsyn“ i Stedet for „Bestyrelse“, fordi det forekommer os, at „Bestyrelse“ ikke er et korrekt Udtryk, idet jo nemlig Færgestedernes egentlige Bestyrelse jo hverken er hos den Ene eller hos den Anden. Det er jo de private Færgemænd, Privilegiehaverne, som bestyre Færgestederne, og som maa foretage Alt, hvad der skal foretages til Forretningens daglige Fremme, hvorimod Amtsraadene ikke bestyre Færgestederne. Det forekommer os derfor, at det Udtryk, der nærmest betegner Amtsraadenes Forhold til Færgestederne, er Ordet: „Tilsyn“, men det skal gjerne indrømmes, at Misforstaaelse kan